

ЁМФИРЛИ ТУН

(Шеър)

Бизни шундоқ ташлаб қўймас табиат —
Қадим ўзлигимиз англлатмоқ учун,
Гоҳо у кўрсатиб эҳсон-мурувват,
Тун бахш этар бизга, бир ёмғирли тун!

Бедор дарчаларга манглайин қўйиб,
Ёмғир куйлаганда ўйчан, мунис ҳол, —
Ниҳоят, ҳовридан тушар кун бўйи
Адоқсиз баҳслардан қизиган хаёл.

Долғали замонга булдик муте, кул,
Тошга айлантирди дилни тошдевор...
Унутдик — гўзаллик поймолмас буткул,
Унутдик — ёмғирда қунишган боғ бор.

Аллалар юракни илоҳий бир сас,
Руҳга йўғрилади қаноат, сабр...
Унутдик — саодат суронда эмас,
Унутдик — саодат сукунатдадир.

Ахир, шу табиат онадир бизга,
Шу боис шафқат мўл ҳали дилида.
Бизни шундоқ ташлаб қўймас у сира,
Тунлар имон тилар ёмғир тилида.

1988

ВИЖДОН ЭМАСМИДИ...

(Шеър)

Виждон эмасмиди — ўша камсукум,
Сизни юксакларга мудом шайлаган!
Сочиб кўксингизга нурларин маъсум,
Фақат тўғри йўлга даъват айлаган!

Бир чоғ ғурурингиз эди у, ахир,
Беғубор шаънингиз, ифтихорингиз.
Унинг-ла эдингиз ҳар ишга қодир,
Юксалди унинг-ла иқтидорингиз.

Дерди сизни кўрган — Виждонли одам
Ва сизни нопокдан қизғонар эди.
Балки сизга ихлос қўйган-чун ҳар дам,
Ҳақнинг қудратига инонар эди.

Сизга нима бўлди — илоҳий, азиз

Ул ноёб туйғудан тушибсиз айро?!
Хувиллаб қолибди ҳассос қалбингиз,
Яйдоқ руҳингизга боқдим мен ҳайрон.

Ҳаётда кўп учрар мунофиқ кимса,
Гоҳ лоқайд боқамиз улар ишига.
Лекин Виждонли зот турлангай нега,
Нима сабаб булар турланишига?!

Баъзи зотлар борки - бирга улғайган
Болалик дўстини танимас сира.
Омад деганининг юришмоғидан
Наҳот ўтмаслашиб борса хотира?!

Худди шунинг каби сизга ҳам бир чоғ
Насиб бўлган палла сурур анвойи,
Виждонингиз юксак шаънингизга доғ —
Бўлиб кўрингандир дағал, ёввойи?!

Балки эртангизнинг ғамин ея боз,
Хира тортмасин-чун эътироф-иуфуз, —
Ростгўй, ўжар дўстдан кечилгандек воз,
Бура қолдингизми сиз ҳам ундан юз?!

Балки шу боисдан, қадам ранжида
Қилганингиз маҳал қошоналарга, —
Хоксор Виждонингиз сиздан ранжиб-ла
Ҳар гал қолиб кетди остоналарда.

Сизга хуш ёқарди — кузатдим зимдан,
Олий бу маҳобат, бундоқ марҳамат:
«Зеро қарзингиз йўқ, ахир, ҳеч кимдан,
Зеро ким ҳам қилар таъна-маломат!...»

Кўнглингизда масрур ишонч-ла ҳар гал,
Қилмай истиҳола, қилмайин гумон,
Дадил чиқардингиз ташқари — маҳал
Кутар унда сизни тоққатли Виждон.

Ялтоқланиб — уни қўлтиқлаб шу зум,
Ё раб, бўлардингиз тағин ҳамқадам,
Кўчада кўрганлар ўйласин учун
Сизни мудом тоза — Виждонли одам.

Кўринмади бу гал остонада у,
Нигоҳ отсангиз ҳам ҳар томон гирён...
Не тонг, ушбу сафар сизни кутмайю,
Кетиб қолган эди қайгадир Виждон.

Энди тополмайсиз уни, ахтарманг,
Беҳуда чорламанг, қайтмас изига.
У ҳақда турфа ўй-хаёлга борманг,
Балки эп кўмаган сизни ўзига.

Сиз йўлга тушасиз шунда жим, музтар,
Дилни юпатишга ожиз, имконсиз.
Ортингиздан боқиб дейди одамлар:
«Қаранг, борар шўрлик ёлғиз - Виждонсиз...»

2000

**Шоир Мирпўлат Мирзонинг
“Сайланма” китобидан**